

Palotai Attila – *Kvartett*
(válaszvers T. S. Eliot 'Négy kvartett' című művére)

jelen időből múlt idő
jövő időben a jelen
az ember áttér a múltba
minden időnek van helye

ott kint örvénylik az idő
tagadva formált agyagba
mi igen lehetett volna
itt bent helyrehozhatatlan

jelen időben múlt idő
jövő időből más jelen
a semmi átért a múltba
és ez a csend embertelen

halál visszhang vagy folyosón
ha önmagad felé haladsz
ajtó és huzat egy szóban
hol elmozdultak a falak

emlék voltál mint rózsakert
a nyarak vörös illata
cserépnyi föld karácsonykor
tavaszba rajzolt szilvafa

port és hamvakat fúj a szél
az ősz madarakat követ
súlytalan lett az összes ág
avarszínbe ejtett tömeg

a lomb zenéje egy rigó
halkuló dallam és szöveg
az üveghang és az eső
fák törzsein sűrű szövet

az égtájak négy vázlata
csendként izzik fel szárnyain
szemek fókuszpontja a tűz
két rózsza nézi lángjait

sötétben parázsló igék
emésztik el mit fény ácsolt
mint szófogadó vendégek
jelennek meg a névmások

így megyünk mi meg ők és én
a szertartásos menetben
fasor gyökér mozaikja
holt testekbe vájt medence

hol múlt idő nem volt jelen
minden pillanat adósság
a lehetett volna sem volt
csak az embernek valóság

menj keresd meg a gyermeket
közös jelenbe verj hidat
az igaz néha közel volt
a kérdésben nem volt hiba

ha hullámokon sétáltok
a tó napfénnel telített
rigó csőrében egy csepp víz
honnan isten sem meríthet

a sáros part mint hagymahéj
rétegződik hegyek alatt
tükörtengelyre akadtak
a megsokszorozott halak

ha a pikkelysor megtörik
még felfut a fában a nyár
hold táncol ütőér körül
a véna elhalt szalmaszár

levél színén kapilláris
és oxigéndús napszakok
éjfél után légkör nélkül
vér és nyirok és csillagok

az erdő félve menekül
vihar áztat fel vadcsapást
állkapcsok és gerinc között
szívdobbanásnyi hanghatás

holtpontján forgó világnak
az idő tánca testtelen
nincs megállás és nincs mozgás
csak ködoszlop nyom testeket

ez lenne az állandóság
jövő és múlt találkozott
de a jelen soha nem él
mert már túl sok halált hozott

nem mondhatom el hol vagyok
és eltitkolom hogy mikor
én vagyok az első alany
kit minden mondat elsodor

hogyan meddig vagyok nem tudom
hisz nincs számítható idő
utónevem kőrisforgács
a tudás fája rég kidőlt

független a vágy és a vég
véső nyoma kőszobrokon
szabadulj meg a tettektől
az egyensúly így lesz rokon

a hús nem ismeri a bűnt
nem érdeklik a sebhelyek
vesd ki a hálót te fiú
folyó bőrén anyajegyek

emberhalász lett a neved
figyeld a kötél ráncait
a szüleid arcát látod
zöld hullámok zománcain

lét és nemlét nem tűr jövőt
és a múlt sohasem felel
belső űrbe nyílt a tudat
mint időn kívüli jelen

a víztükör kettérepedt
és az ige mélyben maradt
idővel győzd le az időt
az égtől is véd meg magad

az elhidegülés helye
mint félhomály és napvilág
jelen előtt és múlt után
másolja formák ritmusát

nyugalomba márt egy tárgyat
mögé illeszt számos teret
hogyan élek és síkok mentén
rögzítsék pontjait szegek

minden alany időleges
elolvadunk akár a jég
fagypontra alatt megalkuvás
tartalmából kizárt a fény

semmitmondó az üresség
rezgést táplál a hó színe
csak felizzás ez nem beszéd
közömbös papír felszíne

rózsaszírom vörös tüdő
jégcsap nő a tuskék hegyén
mint névmások kristály rendje
tükörpár lett én és nemén

az idő most már sokszoros
nem jövő nem múlt nem jelen
nincs örökké nincs sohasem
hosszát sosem szerkesztheted

az éj sugara itt van bent
halvány átmérők a szavak
térfogatnyi szenvedésed
köhögés és salakanyag

a plazmafolt élettelen
szénszállról leforgó spirál
ne osztódjon kint a semmi
sóhajts fel mert nincsen világ

és mindennap születni kell
a pókösvények vérerek
árnyakhoz csomóz a magány
az évszakokban félelem

bogár röppályája az út
szikkadt tájat keresztezett
hol és mikor monológját
borostyánban felejtheted

szétvált a nem és az igen
hamu és rózsakerítés
ha jelenléted elfogyott
nincs hőmozgás nincs hevítés

és az idő eltemetett
harang ércen palástmarás
félegyenes véges felét
satírozza grafitkalász

naptéglák vagy napraforgók
fényre felelt fényt a sötét
indát ereszt fellegekből
megérintve rózsá tövét

forgó bolygón hold nehezék
vulkán kürtőjében nyomás
körívmentes metszés nyakon
sárlavina folyók nyomán

múlt és jövő ha összezár
nyugvópontján ok meg hatás
ott lettél ember és senki
mint élettelen csontváz

ami egyszer élni tudott
jelen van és halkán halott
dallam vagy szó mozgásában
a múlt szélére ráfagyott

az élet tehát nem idő
rend és tartalom formálja
az állandó is ritmuskép
csend és zene a korlátja

alanyba torkol a folyam
isten tagadná lényegét
hang és szöveg tör gátakat
a jövő együtt létezés

a vég a kezdet előtt van
ezért lehet feltámadás
a kiindulópont nulla
semmin túli elágazás

a vég és kezdet egy kánon
az összes most pont több szólam
mint ige a pusztaságban
a jelenlétről nem szólhat

itt bent mindig mindennap van
ott kint változó az idő
közös térbe kell terelni
hogyan legyen a hívívő

ha ránézek múltat látok
a már nem valós résein
elbeszélem mondatait
mint távolság a részeit

lépcsők vízhaton és völgyben
a pupillákban áradás
férfit kereszteltek ködben
a csarnokvízben árapály

nem volt cél és nem volt fő ok
nem volt sötét és nem lesz fény
lét és nemlét időközök
koordinátái fecskék

a szeretet mozdulatlan
formák határán síkszögek
sűrű lombok rejtekében
az itt és most van börtöne

mert a rigó énekében
jelenprizma lesz két szemed
és vérkörök közepén állsz
hogyan leírhasd a hangjegyet

ha itt vagy örökre maradsz
mint fénytöréskor telt színek
kilépsz és újra áthaladsz
a rózsák néz és megfigyel

kezdetem lett maga a vég
benépesítbenépesítve a pusztát
vezessetek önmagamba
mondatok közt futó utcák

egymást követve épülünk
ahogy névmások és igék
pontok után vesztőhelyek
állítmányhoz kapcsolt miért

ha az alany kérdezni kezd
csendesebben érünk haza
házak lépcsőin rímeknek
a szövegbe rejtett szavak

nem beszélünk nem hallgatunk
csak kettéosztjuk az ágyat
és a két test távolsága
mezőkben felejtett áram

ember és állat csontja vagy
párbeszéd az izmok között
mint faburkolatban rézdrót
keress tüzet a fal mögött

ásd ki egekből a földet
nyiss az istennek új kaput
a hétnapos teremtménye
már csak lávakő és hamu

most még megvan ami volt lesz
mire kimondom megdermed
feltételes módban voltál
az időt kint és bent szerzed

a reggel néma létige
ideje van az életnek
az éjjel felnyögő üveg
mutass utat a véremnek

kezdett most már nem lehet vég
fénycölöpök a réteken
szó gyökere sötét maradt
isten fia is névtelen

mint rózsabokor ébrednek
mennyezeten a csillagok
és iszapként ülepednek
látótérbe a nappalok

lombokkal borított parton
kioldhatóak a kapcsok
folyó vonszol gránithegyet
torkolatnál sziklarajzok

fülledt pára meztelen nő
a vágyunk ismerős közeg
izmok tánca ölelésben
és egyesülésnyi tömeg

kezem időtlen medence
csípődön hullámalakzat
megalkotlak szűz anyagból
mint tüzet tarts meg magadban

nyári éj visszhangja legyél
hold pályának ezüst köre
szentség nem kell sem glória
a gyönyör súlytalan szövet

pár után pár rész a részben
de az egység tag nem egész
jel a jelből szín a színen
és elhalkuló szívverés

tested lett a homokóra
mérj ki bennem jelen időt
lepergetem ezt a múltat
hogyan átrendezhesd a jövőd

hús és agyag keveredik
a végjáték kiegyezés
élet nélkül isten helyett
összes időd friss jelenlét

mert üteme van a táncnak
ritmusa az évszakoknak
dallama az aratásnak
és a szóköznyi fagyoknak

minden búzaföld temető
halál és eső formázza
kalászkban gabonaszem
toklász feszül a bordákra

napkorong szántja a tájat
készülj a hőségre csendben
halkan vedd fel a ruhádat
rózsaként tűnj fel a kertben

tengert kutat a déli szél
fodrozódik az ég lemez
horizontnál egy félsziget
forgácsolja az éleket

még itt vagyok már odakint
kezdetedben a kezdetem
máshol élsz vagy valamikor
mint isten első vesztese

válladon apró hópelyhek
a most pont ezer szakadás
neon izzás macskakövön
mint novemberi havazás

mihez kezd a késő tavasz
ha virágpártát tép a szél
meddig ér a mályva színe
a szürkébe oldódó tél

vörös lesz akár a hajnal
rózsacserjéden korahó
szedd le azt mely téged figyel
piros szirma jelenvaló

illata az alkonyküszöb
sárga felhőraj szegélye
nyár hőgerendái fogják
fejét a csészelevélbe

gördülő csillagok között
mint bolygóközi meteor
kapaszkodik vízszilánkba
evező és jegenyesor

holdörvényben jégtakaró
halászhálón varázsfüvek
nap ellen küzd a skorpió
a mennyország mindig üres

pokolba készül az ember
keresve a végső okot
költészete száműzetés
 eget tartó fennsíkokon

szóval és a jelentéssel
cáföld meg írók százait
nézd a világot egységben
ne szűrd át tudat rácsain

együttműködsz és segítek
kezdjük újra a versedet
mennyit ér a régóta várt
ha elfelejtünk nyelveket

mégsem az volt mit leírtál
szavak ástak ki gödröket
hegyomlás tanít beszélni
vonyító farkaskölyköket

ha megvillannak a fogak
a bölcs vadász is elretten
szótlanul rak tábortüzet
a rőzsehalom megreccsen

szikrát pattint kévére kő
rózsákat idéz a parázs
öregkorod farkasverem
az éj egyszótagú magány

a kihűlt titkok tudása
időzavar és tompaság
haszontalan szem sötétben
eső áztatta fűzfaág

az ige korlátolt érték
főnév kell hogy ember lehess
toldalékkal osztva időd
halálmintákat ne keress

az idő formája hamis
fénykúpokon szitakötő
minden visszafelé repül
mindig jelen múlt és jövő

fedezd fel a félelmedet
ahogy farkas követ nyomot
köveket rágj tüzet szagolj
hisz túlélni kint nincs jogod

ez a most pont nem pillanat
mert átrajzolják a szavak
valószínű vagy csak igaz
mint tengerhez hajló patak

az energia mintázat
alakváltó kölcsönhatás
félút már túl az út felén
bizonytalan jelenhatár

a mondatvég megmutatja
élet és halál peremét
éjjel együtt súlypontozzuk
a kozmosz sűrű erejét

meztelen a hold udvara
testünk mint tömegpont kering
só és ideg ingert képez
a vihar színe rozsmaring

melleid tenger borítja
bordakosár a kikötőm
nem lehetsz még istené sem
a megnyugvás lélekölő

házunkat elnyelte a víz
tenyerünkön algafonal
megállunk a hullámfalnál
vasbetonon élvonal

elköszönsz és időd enyém
minden perc csak másik méter
az állandóság jelszünet
mint kezdet végén az éter

az éjszaka sötétjében
mind eltűnünk mind az égen
létezésünk lényegtelen
forgolódunk kaptármézben

befogadlak hogy mi legyünk
az űr csillagközi tere
elfogadsz hogy ne ő legyek
naprendszerünk nem névtelen

fény nélkül várt föld és a hold
pályák ívén mellébeszél
nincs súrlódás hangok között
minden részünk több mint egész

most nincs kérdés csak egyezés
mert önhasználóak vagyunk
villámerek felhőformák
az idegrendszeri kapuk

beléptünk egy köztes énbe
megszűnik a kettős jelen
nincs háttér nincs előtte volt
nevünkben a kezdet neve

párbeszédünk nem monológ
a sikátor már nesztelen
egymásba érve beszélünk
a szó éjfélnélkor testtelen

mire gondolhatnak mások
ha örökségük rettegés
hogy fekszenek kavicságyon
és meddig tart a temetés

éjszakánk hajnalba fordul
így nincsenek árnyékhegyek
határvonal minden részlet
nem jelöljük térképeken

szóltam de nem szótagoltam
és rímelve a mondatok
zaj közepén hallgatózol
a morajlásban jóslatok

lépj át ide ne várákodd
jelenponton hullámkörök
párhuzamos jövő és múlt
kéreglemez mozgás fölött

betonlapból kakukkfű nő
a tükörképe számóca
kék cellákban tücsökzene
és gyöngyhéjak a kagylókban

nyár van és tél volt és tavasz
ősz köd és végállomás
sínszelvényen csavarmenet
varjak csőre és károgás

arcunk végül átalakul
mint metszetként a halmazok
halál és születés kínját
nem visszhangozzák ablakok

ha azt mondanád ismétlek
cseréld fel a négy évszakot
az összes sír meg fog nyílni
bordaközben ásványlapok

izmokon és szem gödrében
tekeredjen idegfonál
ő lesz a nő a másik nem
a teremtés így alkotás

elmondom újra hogy megértsd
hogyan elérsz mikor nem vagyok
olyan utat járj majd végig
hol rég kihaltak a fajok

nem vonít fák között farkas
nincs erdő csak szikes talaj
nincs tigriscsík nincs oroszlán
nincs ember és nincs utca

nem volt rész és nem lett egész
nincsen forma és tartalom
nincs itt minta nincs másolat
nincs lázadás nincs alkalom

szabadulj ki a nemlétből
a tudatlanság is halál
meg kell találnod az alanyt
a jelenlét csak folytatás

hogyan tiéd legyen az élet
egyedül keresd önmagad
feszítsd szét a zárójelet
ahol mondatom megszakadt

mikor nem vagy éppen ott vagy
amit nem tudsz mind jól tudod
és ha nem látsz akkor nézlek
jövőd titkát elárulom

éppen ott vagy ahol nem vagy
acél szike bőröm felett
műtőasztal steril szoba
gép lélegez tüdő helyett

vérzik a fal vérzik a száj
vérzik a szó mert nem beszélsz
vérzik a múlt vérzik a most
vérünk igeidőt cserél

nem volt puszta sem édenkert
ki első versét betűzte
megírta az ürességet
isten igéjét elűzve

lázgörbe a part vonala
tenger és földrész egyesül
vulkánmagma emberszívben
az ígélet nem teljesült

a szem tisztítótűzében
egy lángrózsa füst gerince
jelenés harmadik napon
megérkezés a földszintre

furcsa álom a megváltás
a holt tárgyak felébrednek
kemencében hamvasztanak
lapát nyelét elégetve

itt vagyok pár félút között
mögöttem három évtized
harminc év eltékozolva
mégsem szükséges védened

tudás kell a mondatokhoz
történelem és sok hiány
sebesülés szövegmezőn
újraszámolt lövésirány

az idő kimondhatatlan
az élet magának mesél
a halál nem rak ki pontot
a nyelv csak fügefalevél

nem takar ha ismeretlen
megbonyolít ha ismerős
mert oksági kapcsolat vagy
szóáramban a vízvető

a meztelenség indulat
és csillapítást igényel
ha ruhátlanul közeledsz
erőket rendez örvényed

szerezd vissza mi elveszett
rejtvényeink érvényesek
nincs veszteség csak a mozgás
engedelmes feltétele

otthon vagy hol útnak eredsz
és a másik megérkezik
máshol mikor időt tanulsz
hibáid nem értékelik

nem kell az égi felmentés
néhány mondat nem lesz erény
nem tömörít pillanatot
kapcsolódáshoz meg kevés

keresztút a felismerés
félelemből önbecsülés
éjszakányi vonzódásunk
elszigetelt egyesülés

a papír hideg és sötét
elhagyatott fehér mező
hullám moraj üres sorban
meghallgatnod kötelező

ne kérdezz rá hisz már tudod
ideje van a semminek
bent magamban kint magamból
adtam időt mindenkinek

vég és kezdet ha elmúlik
tűzrózsa a búzakalász
senki földjén nincs aratás
ellobbansz mint viharadár

istenekre nem hallgathatsz
mert hatalmas barna folyók
fékezhetetlen sodrása
forгатja ezt a sárgolyót

a fény vízőrvényekre ég
rózsát rögzít iszapgyökér
szirmain napkitörések
hídpilléernél visszhang füzér

istenek éltek és haltak
hogyan megértsek a teremtet
tükröződtek hullámokon
és nem találtak megfejtést

nem láttak határvonalat
ember és állatok között
nem éreztek jelenhiányt
mikor egy csónak kikötött

üres volt az összes háló
nem kérdezték hol van a hal
rávettek értük imádkozz
nem mondták el hogy éhen halsz

isten kegyetlenül felejt
ha ráolvassák bűneit
mogorva lesz hajthatatlan
nem tanít magot gyűjteni

őrizd meg az évszakokat
nádlökésnél ponty is úszhat
szőlőillat hóesésben
ha rombolnak alkoss újra

nyári fűrt légy téli gázláng
mint hullámmozgás üteme
fák sűrűje fejsze hangja
így emberi az üzenet

a folyó mégis itt bent van
és bíbor érkacsok foglya
tenger rezeg szemfenéken
ha az égbolt átkarolja

mint bolygó szegélyén gránit
hogy ne rengjen a földköpeny
idegszál kapcsol színekhez
hogy meglásd végre a fővenyt

minta vagy mit hullám kivet
rák izma a kitinvázon
cápauszony holdtöltekor
bálnagerinc planktonágyon

eltévedsz mint medúzaraj
mocsár íze a levegő
csónakbordán tigris karma
és széttörik az evező

a tengernek sok hangja van
szavainak nincs istene
tüdőd morajlik ha beszélsz
múlt időben az ingerek

sűrű köd az összes mondat
tömege lassítja órád
halkan fojtja meg a fenyőt
ahogy sólevél a rózsát

kötél és csomó megfeszül
szélzászlód új irányt talál
hullámvölgyben hamis kánon
alaphangnál közös halál

hazaúton nincs kikötő
fénykürtőkben csatornaszag
kibillentve ég medréből
az éjszaka súlypontja vagy

fenyegető árbócmozgás
távolság és tengely íve
hatásvonal hajód törzsén
sötét éle minden víznek

miért sziszeg ez a mélység
mikor hátráltat az erő
mivel mér ki a szó időt
hányszor hal egy betűvető

jelenléted nem a tiéd
minden részed múlt és egész
szétágazott bójasorként
évgyűrűt támasztó farész

három nap a túlvilágunk
isten fia nem hírvivő
sirály siklik végső pontba
ismétlésre hív az idő

kezdet és vég egyidejű
nem törik meg napciklusok
szavaidat kicsomózni
összeölni sem tudod

és valaki tüzet gyújtott
gránitsziklán lobban fáklya
találj rá egy másik testben
éjfélkor kialszik lángja

hol ér véget a hangtalan
mennyit ér ki mindig halott
meddig tart a vágy és gyönyör
kié a szem mi itt ragyog

ősz hervad el nem a virág
hogyan humuszt szórjon a földre
októberben néma a táj
szürke színfal tompaszögben

mit válaszoljunk a sásnak
míg szemetet fészül szára
és kinek zizeg a nádas
ha megcsonkolt az indája

barna folyón olajfoltok
folytatás a megszüntetés
sodrás szakasz löszfal előtt
nincs végzet nincs megszületés

hol süllyedt el hajód roncsa
melyik nyarad volt késhideg
ki volt gyermek helyetted is
mikor megvágott a zsineg

sebhely lett az életvonal
húsba nőtt vízszintes tarack
nevettél bár vért vesztettél
mint magból ültetett barack

nem érdekelt szégyenérzet
nem volt hit csak jelenvaló
igent mondtál minden szóra
ok voltál és mindenható

keresd meg a tükörképed
lemondás ha nem vagy egész
nincs vége a nyáridőnek
tű fokán túl is van remény

hová tapad a köd széle
mit vitorlások keresnek
hol támad fel a déli szél
mit óceánok keverték

miért halászik az ember
miért vadászik rá tigris
miért vérvörös a rózsza
ha szem fókuszában izzik

merre halad ez az idő
létezik múltbéli párja
színe vagy fénye van holdnak
fekete prizmába zárva

múltad jövőhöz kötődik
a jövőm megértett jelen
az emlék a múlt most pontja
vagy vízpára mészkőhegyen

hullámtérben dolgok vége
a kezdet földbe osztódás
hány réteg a csillagos ég
mint rejtett összefonódás

az időben magam vagyok
jelenléted nem részegység
közös jövőnk rendeltetés
így sodornak a részecskék

mikor egymásba épülünk
megsemmisítjük az erőt
tartalmunk vonz énfarmákat
a távolság nem mérhető

az idő szóba szúrt mondat
egy kiejthetetlen jelzés
nincs nullpontja nincsen hossza
számpárok közt elkent festék

úgy érzed ahogy öregszel
idősornak más a rendje
percek tapadnak sok perchez
mint cseppkő válnak ki egyben

nem takar ki hangot a zaj
életidőd az alkotás
múltad gyűrődik jelenbe
nem lesz többé egymás után

átéled amit már nem tudsz
amit ismersz nem érdekel
a jelentés üres halmaz
ha súlyok nélkül mérlegelsz

más alakban túl jeleken
megkerülve a véletlent
újra itt vagy megint én vagy
hogyan istened kikérdezzen

olvasson el hogy megértse
fénye miért esetleges
markoljon ismét az űrbe
ítélkezni felesleges

isten tehát nem az idő
semmi a térben de fagyos
nem teremtett halászokat
csak fiát ki régen halott

vízzé válik bor és kenyér
nem szeghet meg törvényeket
élő folyód színcsomóin
szinaptikus ítéletek

megmaradásod sem idő
mint múlt nélküled szétesik
jövőd nem elszámoltatás
a most pont később létezik

ez a percem már a tiéd
a sorokat te olvasod
szókép vagy a tárgyak képe
ha bármelyik ént folytatod

lemásolod mint a kezdet
a vég utolsó érveit
újrakezdheted a jelent
feledve időm részeit

isten rombol a múlt késik
sejt tánca a fehér kőris
szétcsavart a kettős hélix
az ember hibákat őriz

plazmaáram oldalágán
tudás fájának gyümölcse
ötreeszes tokban magok
mint kódok hosszan betűzve

a változatlan változik
ez alapoz meg csodákat
válogatják a gyengéket
édenkertben sincs bocsánat

mikor kellene a lélek
mit jelezzzen a szeretet
egy gyermeket angyal védett
miért halt ki fél betlehem

ki ásta ki a sírokat
villám vagy a szótlán apák
ki énekelt holttesteknek
szent szűz vagy a vesztes anyák

más éghajlat másik földrész
próféták hogy mást higgyetek
ne imádkozz csak kérdezd meg
mit alkottak az istenek

hogyan lehet elbeszélni
ha minden szó ugyanolyan
hol vannak a mondatvégek
hogyan befejezd valahogyan

jelenlétben nincsen jövő
felnyithatatlan a nagykönyv
jel épül rá jelentésre
élősködik mint a fagyöngy

hol a titok hol a rejtvény
hol van kezdet hol van a vég
hol érint a fény sötétet
a rokonlét nem emberség

mikor haldoklik a beteg
idő és isten gyógyítja
képes vagy szemébe nézni
mikor a semmi szólítja

meddig kényelmes a sírod
férgek közt is védekezel
hány millió évig várod
a második eljövetelet

legyél inkább folyó reggel
időn túli közetvilág
ne higgy újjászületésben
maradj mézcsepp vagy jégvirág

legyél hófelhőben kristály
szédülj le a tűzfalakig
minden gyermekben ott leszel
ki örül mikor havazik

fölfelé az út itt bent van
a lefelé meg odakint
utad célja a visszaút
a sánpár rajza piramis

nem látják a metszéspontot
pedig az lenne a jelen
jövőként beszélnek róla
peron mellett az emberek

ők már nem is ugyanazok
percenként megöregednek
pályaudvar az otthonuk
magukhoz sem közelednek

kisiklik a múlt idejük
összeszűkülnek a szemek
felseprik az árnyékukat
mint dátum nélküli jegyet

téglák fekszenek halomban
kilélegzik a krétakort
tudom hogy már minden élő
légkört telítő krétapor

az idő visszahúzódik
lustán a barázdák mögé
dobhártyádon tengermoraj
hullámtajték talpfák tövén

de ebben a pillanatban
mely nem tétlenség és nem tett
parázslík és él a hamu
mert csillagfolyamban termett

az űr mondatfoslányain
spirálgalaxisok vagyunk
kiegészítve a mintát
élettelen múltat kapunk

halálod óráját figyeld
ahogy isten a teremtet
életből nemlétbe osztódsz
mint félregépelt bejegyzés

minden perc és óra halott
az egyetlen idő te vagy
gyümölcse a kihalt fáknak
olaj és víz és hús meg kvarc

hol a szív és hol a tüdő
mikor szűnik a légnyomás
melyik barlang homloküreg
ha földkéreg az arcvonás

ha a kikötőbe értél
már elszenvetted a próbát
ítéleted nem a végzet
fénytüskék nevelnek rózsát

isten teremt mégsem alkot
részletet véd egészt kívág
megváltással törvényesít
ha szűz nemzi a szűz fiát

kérdezd meg inkább a halat
hogy hálóba miért akadt
kiért áldozta fel magát
miért nem kis hullám maradt

ne legyél szent legyél ember
a hullámsor magán lépdél
tükörképe emberhalász
ne egyszer osztogass ételt

azt dicsérd ki tengerre szállt
és só páráját megitta
emlékezz azokra éjjel
akik nem térhettek vissza

hajóroncsok vízi árok
időt mérő homokpadok
szélcsendet hozzon a vihar
isten helyett dolgoztatok

rózsa szirma vasoxid por
éle a kovácsolt a kardnak
háborúzz most szellemekkel
érintőpontján a marsnak

ne vágd el a kígyó nyakát
ismerd ki a természetét
mérge lesz a legjobb gyógyszer
hold őrizze tekintetét

pikkelysor a horoszkópod
megjósoltak a fellegek
inak között idegdúcok
súlyom csőre a fegyvered

életrajzod hínártáblán
jövőd óvja csillagjegyed
előjelekre vadásznak
szavannán a macskaszemek

a megfejtés mindig rejtély
öntudatod is tanulság
anyaméhben és a sírban
önzetlen mint vértanúság

időtlenség felfogása
jelenlétben éntagadás
elkerülhetetlen a múlt
szétbomlás és maghasadás

miért van hát időhatár
hol gyökerez kéken citrus
meghal anyád meghal apád
hogyan szeretne téged krisztus

időben vagy kívül időn
magában álló pillanat
tárgy rövidül fénysugárban
és jelenpontra visszahat

éjfélkor vár másik éned
összetart az önkívület
minden utca egybenyílik
melled íve körkerület

vízesésnél téli villám
kibékülő alakzatok
láthatatlan kakukkfűben
nesztelenül haladhatok

zenét hallok test mélyében
iránytű voltál cél előtt
látóterem barna folyó
örvényed a tiszta erő

ha az egység megvalósul
nincs szilánk a lávakövön
mellém fekszel mint a jövő
arcod színe rózsavörös

kipróbáltuk milyen a tér
hogyan fűzzünk össze időt
megértettük miért zuhog
szavak nélkül nyári eső

megszabadultunk a múlttól
az összes mondat kiapadt
meztelenül lépsz tükörbe
most vagy most leszel most maradsz

a jelen sajátos évszak
elfedi sok múlt tömegét
ha színt keversz hófehérbe
tavasz lesz a tél közepén

szűk tobozban gyűjtött eső
pikkelylevél a cipruson
felparcellázza a zöldet
térítők között trópusok

időmentes decemberen
a fény sugara átcsorog
nincs sebesség szavak mentén
az északi sark felragyog

rózsaszírom jégáramban
a fagytüskéket kérdezi
nincs válasz ha isten fia
vizek tükrein érkezik

szénforrásként add át magad
maradj tengeri üledék
párából alkoss felhőket
a mennyország nem menedék

miért érdekel a sorrend
szükséges az igeidő
miért hiszel öröklétben
rég meghalt a keresztvivő

az igazi tavasz te vagy
részed a fűrészes levél
nem leszel nullpontja nyárnak
a lombcsörgés rólad beszél

ha erre jönnél itt vagyok
nem út voltam nem az ösvény
fatörzs mellett hangyaváram
vérvörös a kitinörvény

ez a halál a teremtés
isten hibásan mérlegelt
spirálszálon válik ketté
a semmi és a végtelen

ha erre jössz sírt nem találsz
gallyreccsenés lesz a pulzus
árnyékod az én lépésem
tömegmentes de impulzus

itt minden mozog minden él
hajtásba pattannak rügyek
virágzáskor rigó füttyent
szóköznyi nyárban éjüveg

erre jöttél időben vagy
nappalt kódoló éjszaka
csillagsövény sejtek mélyén
bázissorrend utószava

emberfia erre nem járt
ha feltámadt csak menekült
nem érti a rend céljait
és összhangra vár egyedül

ha hozzám térsz hírt nem hozol
elmondom légy beavatott
ez az erdő szövegtükör
kő beszél itt nem a halott

nem volt szavam amíg éltem
most már értem a nyelveket
jel sem kell a jelentéshez
a nemlét mindent felfedez

villámot írsz vadcsapásra
kőzetágyam beleremeg
port lélegzik ki a rózsza
történetem befejezett

támadáspont minden mondat
erőhatás pókfonata
üres törvényt és bűnt takar
mint az ég kék homlokzata

mikor jelenik meg az űr
tűz lángja az élő szövet
semmi része lesz az egész
csend őrzi a különöset

melyik ok volt a fontosabb
holt tenger vagy a holt fövény
hol van helye árapálnak
a hold ezüstje földköpeny

folyóágak deltáinál
a hullámsor hány folytatás
szó elkorhadt talapzatán
imákba zárt kölcsönhatás

hogyan férne el benned isten
mennyit ér ha ott kint rekedt
elhiszed hogy téged hallgat
keresztjei kérdőjelek

végtelen nem teremtvégest
a mindenható okozat
iszapos víz szomjazónak
hogyan eltömítse torkodat

sárrög szivárog a szívbe
a város kaptára sötét
aszfaltízű a távolság
eső ver a bádog mögé

utoljára nézek le rád
nem szólsz szemlesütve figyelsz
ha észak felé fordulok
mint mohatelep átölelsz

különböző időt mérünk
az inga eddig lenghetett
nem számít hogy a folyamat
rendezetlen vagy rendezett

mondat közben szavak helyén
nagy tanítók és mesterek
külön hurkok minden múltban
nincs felismerhető jelen

nem hasonlók az idők
más az óra más a tudat
odakint volt idebent van
és az emlék más ént mutat

találkozás időpontja
a húrok mentén egy akkord
hármashangzat rózsza tövén
függvénytüske zöld síklapon

nincsen térköz nincs már mérce
két fénykúp egymásba akadt
idegen a pillanatváz
nem múlik de továbbhalad

mellkasüreg talajvízben
barlang előtti látomás
kioldódnak a vasszegek
földmozaik mint arcvonás

magatokat láthattatok
az elhagyott test bent maradt
elmúlt évszak gyümölcsében
a magház nyaláb szétszakadt

hogy hasonulna egymáshoz
isten és az árnyékvilág
sötét háttér acél élén
gyomként kaszált búzavirág

minden sejtünk hálót sző
fonál végén hullámhatár
külön idő másik ember
lebomlás és önáltatás

életed munkája te vagy
kezdet és vég kapcsolata
két egyenes több közös pont
élő szövet rajzolata

ami egyszer osztódni kezd
befogadja a véletlent
aki múltként jelenben él
öntudatára ébredhet

értsd meg magad és a jövőd
tudás fája felesleges
a gyümölcsnek nem volt íze
ember így lett különleges

elmúlástól nem kell félni
az eredeti időtlen
tisztítótűz nem formálja
egyformává ki erősebb

csomózz cérnát kötözz sebet
isten nincs vagy semmit teremtet
kövek nézték tenger partját
hogyan álmodhat láthasson szemed

hajnal hasad öböl felett
fénykötélen rozsdás csiga
kezemben nincs rózsafüzér
szavak mértana az ima

most magamba írom magam
elhiszem hogy éreztelek
érintésnyi a távolság
testként tested kérdezhetem

három állapot a jelen
én a dolog és az oldás
keress bent hogy kint találj meg
másik feled és a forrást

merülj le a rúnák közé
növelj időd rögzíts teret
oszd meg ágyad és a csendet
hogyan elférjen akit szeretsz

vágyunk néma igazodás
hát ívéhez hajfűrt tapad
mozdulatom társult örvény
két létező de egy alany

lázat jelző higanylétra
hol a lélek közlekedik
kiterjedése a gyönyör
hőfokonként emelkedik

hogyan szabaduljunk egymásból
hány dimenziós a jövő
melyik részlet lesz a jelen
lét értelme nem a közöny

nyár volt akkor nyár van megint
csontgyökerek a végtagok
fiatalabb maradsz mint én
nem zavarnak meg évszakok

végül eltűnnek az arcok
kifakulnak a vérerek
hazát keresnek a holtak
az úr éjjel sem énekel

szakaszosan kering a hold
változik a történelem
szabadságod néhány versszak
csak a semmi története

közelíts a napkoronghoz
égy meg mint rögeszmés legyek
rezgő szárnyak zümmögjék el
most van most volt mégsem lehet

országodnak válaszd a fényt
anyanyelvnek a színeket
szellemnek vad hullámokat
érzéseknek az ízeket

mondd hányan haltak meg érted
emlékszel még hogy te ki vagy
melyik igéből lett törvény
kit váltott meg isten fia

ünnepeled a halandókat
haldoklóknak mondj igazat
változat is kódsor része
közénk építs most hidakat

árkot rajzoltunk folyóba
halszálla mint pillér lebeg
eltolódtak a vonalzó
töltésigát is beleremeg

most érzetünk haranggörbe
múlt eloszlás idegszálon
szem előtt van szó után volt
térben zeng a jövőkánon

valószínű hogy nincs idő
tudatos mér tudattalant
visszahatnak az egészre
rész határa bizonytalan

örökséged nem mennyiség
csiszolják a márványlapod
két szám közé szólítanak
neved nincs a túloldalon

az ég ismét átalakul
horizontja nyárfát nagyít
kék gömb sugarán zuhanva
szivárványt egy galamb hasít

bűneiddel megbékélve
fekszel a lángnyelvek között
esőcsepp a tűz formája
időtartamot nem közöl

újjászületés nem kell remény
láng váltja meg ki tévedett
isten az egyetlen személy
ki teremteskor vétkezett

ha első ok volt hibázott
okozatként törvénytelen
ember parancsolt embernek
elfoglalva földrészeket

kiket gyilkolnak más hitért
máglyát miért rak szeretet
kinek fontosabb az élet
és az önzetlen szerelem

széthordják a hideg hamut
rózsakertnek legyen ágya
földet táplálsz így válaszolsz
minden porszem külön bárka

amit kezdetnek gondolnak
pontba ágazó végtelen
folyamatnak nincsen vége
összefüggnek a rétegek

első gráf a jelen maga
és indulunk vagy érkezünk
második a múlt spektruma
hol éntudatra ébredünk

csúcsok és élek rajzain
az időirány fordulhat
jövőszelet születéskor
hogyan megfejtjük a sorsunkat

összes versed sírfelirat
és önfeltáró unalom
rendszerhiba természete
mint rendezetlen nyugalom

munkád nagy része kárba vész
visszafordulni nincs erő
arányt téveszt aki számol
a fehér sorköz temető

fekete a betűk váza
fájdalmuk nem olvasható
ellenállva az igaznak
szövegtörzs sem fenntartható

a tárgyak benned beszélnek
kint a polcon emlékezhetsz
monológunk megnevezi
hiányait szentléleknek

holtak segítenek előtt
ha távoznak velük megyünk
tükörvilág szilánkjain
a valósra kérdezhetünk

kapuk vagyunk nyitott időn
jeges űrben ködhalmazok
fénycsuszamlás rianásnál
hol sűrűsödnek napszakok

felkutatom gyermekkorom
a kis kápolnára nézek
tengert látok víztócsákban
bevallom hogy mitől féltem

hullámba zárt hullám voltam
erősödtem kioltódtam
barna folyó árterében
iszapcsomót feloldottam

felfedeztem pár mondatot
rejtett hőesések hangját
csontok sérült térképein
rész és egész örök harcát

nemlétem a szimmetria
időtlent és semmit jelez
események kristályrácsán
múlt vagyok ahol nincs jelen

kezdet és vég állapotát
nem vetheti össze óra
láng és nyelv koszorújában
egy lesz a tűz és a rózsa